

Българинът желае фолкзвездите както порноактрисите от TV 1000

Явор Гърдев: Не искам държавата да ме обича

Интелектуалците у нас страдат от чувство за вина и постоянно се оплакват, че за тях няма място, казва още режисьорът

– Г-н Гърдев, последната ви постановка е част от програмата на „Триумфален арт груп“ – „Виртуалното тяло“. Какви акции подготвяте?

– Изследваме доколко може да има еротично отношение към изкуствената проекция на тялото. Занайма ни стремежът на фантазията да създава телесност, която да партнира на човека. Всички съществени неща вече имат своите виртуални проекции. Те са 98 на сто от напътния образен свят. Телевизицията също е такава зрелище. Това променя човека неизбежно. Това е темата на технологиите, които естетически са конкурентни на човека.

– Вярвате ли в мита Интернет?

– Световното село е виртуална измислица, наистина можем да говорим с 10 души едновременно в „чат-рума“. Проблемът е какво разменяш от себе си с тях. Зомбираните от Интернет са зомбирани за време. Аз съм бил и затова го каз-

вам. В един момент рамките на виртуална проекция стават тесни за собствената ти реалност. Изпитваш глад за телесност. В това има еротика. Образът на този, с когото си разменяте послания, се модифицира така, че да се хареса. Истинската среца най-често води до разочарование. Факт е, че виртуалното е обект на еротика, но въпросът е дали отворта на нуждите, които му се възлагат.

– Прекарахте 6 месеца на специализация в замъка на самотата – Солитюд, който е академия за изкуство в Германия. Как се живее в замък?

– В този замък бяхме събрани 30 души от 15 държави. Аз се представих с проекта „Разкольников с мания“, филмът е кошмар на главния герой. Като в нощен трилър разни хора изгледват с брадички от стаята на замъка и се обединяват в унищожителна армия. Зарезани са от манията да убиват, която е обсебала Разкольников. През цялото време

СНИМКА: СИМОН ВАРСАНО

звучи болерото на Равел – музикална инсталация, която се изпълнява с 14 рояла. Филмът е в естетиката на руския авангард от началото на века. Всичко е в остри сенки, включително и героите. Точно преди да убие, Разкольников се събужда от кошмара. В Германия направихме и литературна акция

„Двойна луна или нашият език в тялото на нашия език“ заедно с драматурга Георги Тенев и Добравка Угреншч. Текстовете бяха написани върху лапа на немски език, но с букви на кирилица и зрителите не можеха да ги прочетат. Внушението беше, че един език, облечен в чуждо тяло, вече не е твоят език.

– Напоследък театрите са пуснали, каква е вашата аудитория?

– 40 процента от зрителите на „Сфумато“ са студенти. Тази генерация доказва, че правим добра инвестиция. Това е публика, която иска да види театър през себе си. Нашите представления са проблеми. Те са неразбираеми и за нас.

– Измислил ли е интелектуалният елит у нас?

– Той винаги чувства. Постоянно е опровергаван и нуждата от него е съществена. От Възраждането до днес интелектуалният е роден интел. Мисията му е сведена до посочването на ценности, които още не са усвоени от народа. На запад интелектуалците е провокатор. У нас той може да провокира единствено българската патриархалност. Затова и провокациите са в стил битови закъчки и скандалчета. Това е дребна задача.

– Има ли почва за гражданско общество в България?

– Не, и скоро няма да има. То е мечтана структура, намислена на интелектуалците. Обществено мнение е неореално. В други страни икономиката зависи от обществото. А тук икономиката действа независимо от него.

КОЙ Е ТОЙ

На 20 февруари театър „Сфумато“ представя новата си премиера – „Квартет“ по текст на Хайнрих Миулер върху „Опасни връзки“. Режисьор е 27-годишният Явор Гърдев. Възпитаник е на Националната гимназия за древни езици и култури. Завършва философия в Софийски университет „Климент Охридски“ и режисура в НАТФИЗ „Кръстьо Сарафов“ в класа на Иван Добчев. Дебютира в димитровградския театър. Печели „Аскер“ за режисура с постановката „Таня, Таня“ в „Малък градски театър зад канала“.

Стоичков вкара гол, се отричва вълна от национална гордост. Той никакъв сам се е справил и това, че сме българци не му е помогнало да ритне топката. На българската нация ѝ стигат двама прочути спортисти и един оперен певец, за да се почувства изпълнено. Недостойно е с постиженията на трима души да оправдаеш собственото си бездействие.

– Появата на Дони и Момчил в провинцията например предизвиква културна революция.

– Това е Чеховият проблем – когато живееш в една провинция, не е важно какво правиш, а с кого общуваш. Да видиш Мартин Вацкова в Чирпан е все едно да видиш папата. Това издава социален инфантилизъм. В България липсва общуване на зрели хора. Провинциализмът налага отношенията между фенове и зрители. Хора в процес на развитие почти няма – или са достигнали върха, или са фенове, залегнали в подножието. Едините са цитирани, а другите – цитирани. Това общуване го има навсякъде, но не е от жизненоважен порядък. Ако един дилър от Западна Европа е фен на „Ю Ту“, той ходи на концерт. След това не пише: „Аз видях Ю Ту“.

– А фолкфеномът?

– Фолкзвездите са виртуално желани обекти както и порноактрисите от „TV 1000“. Когато телевизионната реалност Глория стъпи на сцената – феновете полудяват. Това е зовът на тялото. Еротиката на фолкзвездите се преумножава по телевизията и те придобиват статут на светлици. Българинът ликува, когато телевизионният образ снизхожда до него и му се появява в плът и кръв. Когато Глория ти даде автограф, ти го поставиш в икона. Когато си е живо безобразие!

– Как си представяте бъдещето си в България?

– Проблематично и дискомфортно. Сега и завинаги. Но това не е фатално. Не мога да разбера интелектуалците, които плачат в пресата, че държавата не ги обича. Това са рецидиви. Не искам държавата да ме обича. Стига ми това да не ми пречи.

Интервю на НАДЯ ЧОЛАКОВА

СВЕТЪТ Е МАЛЪК!

И ВИЕ СТЕ НАВСЯКЪДЕ С

ТЕЛЕВИЗИЯ

24 СТРАНИЦИ,
27 ПРОГРАМИ!

СПЕЦИАЛНО ИАУСТРОВАНО ПРИЛОЖЕНИЕ

24 часа

ВСЯКА СЪБОТА!

